

Corneliuksen kotokokous

Ap.t. 10:23-48

23. Pietari pyysi heidät sisään ja piti heitä vierainaan. Seuraavana päivänä hän lähti heidän kanssaan, ja muutamat veljet Jopesta tulivat hänen mukaansa.

24. Sitä seuraavana päivänä Pietari saapui Kesareaan. Kornelius odotti heitä ja oli kutsunut koolle sukulaisensa ja lähimmät ystävänsä.

25. Kun Pietari oli astumassa sisään, Kornelius meni häntä vastaan ja osoitti kunnioitustaan heittäytyen hänen jalkojensa juureen.

26. Pietari nosti hänet ylös sanoen: "Nouse! Minäkin olen ihminen."

27. Keskustellen Korneliuksen kanssa hän meni sisään ja tapasi monta koolla.

28. Hän sanoi heille: "Te tiedätte, että juutalaisen miehen on lainvastaista seurustella vierasheimoisien kanssa tai mennä hänen luokseen. Jumala on kuitenkin osoittanut minulle, etten saa sanoa ketään ihmistä epäpyhäksi tai saastaiseksi.

29. Siksi lähdinkin vastaan sanomatta, kun minua tultiin noutamaan. Kysyn siis: miksi te olette minut noutaneet?"

30. Kornelius vastasi: "Neljä päivää sitten, juuri tähän aikaan päivästä, minä rukoulin kotonani tällä yhdeksännellä tunnilla. Yhtäkkiä edessäni seisoj mies yllään hohtavat vaatteet,

31. ja hän sanoi: 'Kornelius, sinun rukouksesi on kuultu ja almusi muistettu Jumalan edessä.

32. Lähetä siis sana Joppeen ja kutsu luoksesi Simon, jota kutsutaan myös Pietariksi. Hän majoilee nahkuri Simonin talossa meren rannalla.'

33. Niinpä lähetin heti sinulle sanan, ja teit hyvin, kun tulit. Nyt olemme siis kaikki Jumalan edessä kuullaksemme kaiken, mitä Herra on käsenyt sinun puhua."

34. Pietari alkoi puhua ja sanoi: "Nyt minä todella käsitan, ettei Jumala katso henkilöön

35. vaan että jokaisessa kansassa se, joka pelkää häntä ja tekee sitä, mikä on oikein, on hänelle mieleinen.

36. Hän lähetti sanan Israelin lapsille julistaen evankeliumia rauhasta, joka tulee Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen, joka on kaikkien Herra.

37. Te tiedätte tuon sanoman, joka lähti Galileasta ja levisi koko Juudeaan sen kasteen jälkeen, jota Johannes saarnasi.

38. Te myös tiedätte, kuinka Jumala oli voinut Pyhällä Hengellä ja voimalla nasaretilaisen Jeesuksen, hänet, joka kulki paikasta toiseen, teki hyvää ja paransi kaikki Paholaisen valtaan joutuneet, sillä Jumala oli hänen kanssaan.

39. Me olemme kaiken sen todistajia, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa. Hänet he ripustivat puuhun ja surmasivat.

40. Mutta Jumala herätti hänet kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä,

41. ei kaikelle kansalle vaan Jumalan ennalta valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen kun hän oli noussut kuolleista.

42. Hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hänet Jumala on asettanut elävien ja kuolleiden tuomariksi.

43. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta."

44. Kun Pietari vielä tätä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka olivat sanaa kuulemassa.

45. Kaikki ne uskovat, jotka olivat ympärileikkattuja ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin myös pakanoiden päälle,

46. sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari sanoi:

47. "Ei kai kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niin kuin mekin?"

48. Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimessä. Sitten he pyysivät häntä viipymään siellä muutamia päiviä.

Koko evankeliumi

Mitä evankeliumin julistus voi vaikuttaa ihmisessä? Mitä kaikkea se sisältää, että se olisi koko evankeliumi? Miksi puolinen tai jotenkin muunneltu evankeliumi ei vaikuta mitään? Miten evankeliumin julistamisen estävät väärät asenteet voi voittaa? Näitä teemoja käydään läpi Corneliuksen kotikokouksessa.

Paavali määritteli evankeliumin ja sen vaikutuksen näin:

Veljet, minä palautan mieleenne sen evankeliumin, jonka olen teille julistanut ja jonka olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte. Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte kiinni siitä sellaisena kuin minä sen teille julistin. Muuten olette aivan turhaan uskoneet. Ennen kaikkea annoin teille tiedoksi sen, minkä myös itse olin saanut: Kristus kuoli meidän syntiemme tähden Kirjoitusten mukaan, hänet haudattiin ja hänet herätettiin kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan, ja hän näyttäytyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän näyttäytyi samalla kertaa yli viidellesadalle veljelle, joista useimmat ovat yhä elossa mutta jotkut ovat jo nukkuneet pois. (1. Kor. 15:1-6)

Evankeliumi on siis lauseilla ilmaistavissa oleva viesti, jonka kuka tahansa voi joko kuulla korvillan tai lukea silmillään. Raamattu sanoo tästä evankeliumista, että se on Jumalan voima, suunnattomasti suurempi ja ihmeellisempi voima kuin Jumalan luomistyössä toiminut Jumalan sanan voima. Eräessä mielessä voidaan tietysti sanoa, ettei ole mitään voimattomampaa kuin muutama lause, joille kuka tahansa voi sulkea silmänsä tai korvansa. Tätä evankeliumin näennäistä heikkoutta Jeesus kuvaa vertauksessaan kylväjästä, jossa Jumalan evankeliumin totuuden sana verraetaan siemeneseen. Siemenessä on kyllä merkillinen elämän voima, mutta se ei pääse vaikuttamaan kuin hyvässä maaperässä. Jos ja kun ihmissydän avautuu evankeliumin sanalle, evankeliumi vaikuttaa hänessä niin, että ihminen pelastuu.

Noihin neljään lauseeseen itseensä ei tietenkään sisälly mitään maagista voimaa sen enempää kuin mihinkään muihinkaan lauseisiin, vaan evankeliumin voima perustuu siihen, että Herra Jeesus Kristus itse on valinnut evankeliumin sanan siksi "ratsukseen", jolla Hän itse ratsastaa ihmissydämen portista sisälle. Kristus itse tulee evankeliumin sanassa, sen alla ja sisällä, ja jakaa ihmissydämeen kaiken sen, minkä Hän omilla pelastusteoillaan on hankkinut:

Jeesus "siirtää" evankeliumin kautta koko Golgatan työn siunauksen ihmisen sydämeen asti. Hän saa Jeesuksen uhrin tähden synnit anteeksi ja täydellisen lahjavanhurskauden. Jeesus siirtää evankeliumin sanassa myös hautaamisensa ja ylösnousemuksensa siunauksen sanan vastaanottajaan. Iankaikkinen elämä, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa, lahjoitetaan sydämeen, joka avautuu evankeliumille. Evankeliumin sanan välityksellä ihmissydän pääsee osalliseksi myös siitä, että Ylösnoussut Jeesus ilmestyy hänen sydämelleen, hän oppii tuntemaan Herran ihmeellisen läheisyyden ja suuruuden. Ihmisestä tulee Jumalan lapsi.

Pelastukseen tarvitaan siis evankeliumin kuuleminen ja sen vastaanottaminen. Äärimmäisen tärkeää on, että evankeliumi julistetaan kokonaisuutena. Jos siitä otetaan pois jotain, niin kuin usein tänä päivänä Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus korvataan epämääräisellä alkuseurakunnan "ylösnousemususkolla", niin tällainen typistetty evankeliumi on turha ja voimatonta. Samoin sellainen evankeliumi, johon lisätään jotain, ei kykene pelastamaan ketään. Evankeliumin tulee olla koko evanke-

liumi ja vain evankeliumi, jotta Herra Jeesus voisi Pyhän Henkensä kautta tehdä pelastavaa työtään. Uskovan elämä perustuu jatkuvaan evankeliumin sanasta elämiseen ja siinä pysymiseen. Evankeliumista kiinni pitävä pääsee perille iankaikkiseen elämään, taivaalliseen perintöönsä.

Selitys ilmestykseen ja näkyyn

Jaksomme kertoo, mitä seurasi enkeli-ilmestyksestä Corneliukselle ja Pietarin hurmostilassa saamasta näystä. Cornelius ymmärsi näkemänsä ilman selityksiä. Hänen tuli ainoastaan olla kuuliainen. Ja niin hän löysi sen, minkä enkeli lupasi. Pietarin näky taas edellytti selitystä, minkä hän saikin Corneliuksen kodissa. Mutta sekin edellytti kuuliaisuutta sille Pyhän Hengen johdatukselle, jonka hän ymmärsi sisäisestä hämmennystilastaan huolimatta. Sekä ilmestys että näky olivat keskinäisessä suhteessa toisiinsa. Pietarin vierailu ja hänen julistamansa sanoma selvitti Corneliukselle enkeli-ilmestyksen syyn. Se taas, mikä tapahtui Corneliukselle, selitti Pietarille hänen näkynsä merkityksen.

Matkasaattue (23)

Noin 50 km matkalle Joppesta Kesareaan lähtenyt joukko muodostui kymmenestä miehestä. Matkaa tekivät kaksi Corneliuksen palvelijaa, sotilas ja Pietari sekä kuusi juutalaiskristittyä. Sisäisen hämmennyksensä vuoksi Pietari otti mukaansa nämä kuusi muuta miestä. Jumalan antamaa uutta valoa oli näyssä murtautunut hänen mieleensä. Hän tajusi, että matka pakanakotiin merkitsisi uuden liikehdinnän alkua. Siksi hän varta vasten otti mukaansa kuusi juutalaiskristittyä todistamaan tapahtumaa.

”Minäkin olen ihminen” (25,26)

Kun he seuraavana päivänä saapuivat perille, heitä odottivat Corneliuksen lisäksi hänen sukulaisensa ja lähimmät ystävät. Kun Pietari oli astumassa sisään, Cornelius meni ulos häntä vastaan ja kumartui itämaiseen tapaan hänen jalkojensa juureen maahan asti. Corneliuksen kumarrus ei suinkaan ilmentänyt uskonnollista palvontaa. Hän ei korottanut Pietaria jumalalliseksi olennoiksi. Kysymys oli itämaisesta kunnioituksen osoituksesta ja kohteliaisuudesta, jonka luonteen myös Pietari hyvin ymmärsi. Juuri siksi se, miten Pietari torjui sen, on merkittävää. Hänen omaan sydämeensä oli sarastamassa syvä totuus: *”Minäkin olen ihminen”*. Näillä sanoilla hän ei ainoastaan torjunut Corneliuksen kumarrusta, vaan hän tunnusti Corneliuksen ihmissyyden. Cornelius oli yhtä arvokas kuin hän.

Rehellinen tunnustus (28–33)

Sitten Pietari tunnusti kokoontuneille, kuinka vaikeaa hänen oli juutalaisten tapojensa ja ennakkoluulojensa vuoksi tulla Corneliuksen luo. Nehän kielsivät vierailut ja yhteiset ateriat pakanakodeissa (lue: ei-juutalaisissa kodeissa). Vaikka hän oli Jeesuksen Kristuksen apostoli, hän nimitti itseään juutalaiseksi. Jos hän olisi jo koko täyteydessään ymmärtänyt kristinuskon merkityksen, hän ei olisi voinut puhua mitään sellaista. Mutta jos ja kun meissä kristityissä esiintyy vääriä ennakkoasenteita, teemme oikein, kun tunnustamme ne avoimesti. Vasta silloin myös Pyhä Henki pääsee käsittelemään niitä ja vapauttamaan niistä.

Sitten Pietarin kysyi syystä, miksi Cornelius oli kutsunut hänet luokseen. Vastaukseksi tämä kertoi neljä päivää aikaisemmin tapahtuneen enkeli-ilmestyksen. Sitten Pietari ryhtyi julistamaan kokoontuneille evankeliumia.

Jeesus on kaikkien Herra (34–36)

Pietarin puhe alkoi valmistavin sanoin: *"Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala erottele ihmisiä. Hän hyväksyy jokaisen (KR 1938: on Hänelle otollinen), joka pelkää häntä ja noudattaa hänen tahtoaan (KR 1938: tekee vanhurskautta), kuului tämä mihin kansaan tahansa."* (34,35)

Sitten hän eteni sanomaansa. Hän myönsi, että Jumala lähetti sanansa alun perin israelilaisille, mutta samaan hengenvetoon hän lisäsi: *"Hän on kaikkien Herra"* (36). Seistessään siinä pakanakodissa hänelle oli avautumassa Herran tekojen ja seurakunnan vastuun syvempi ymmärtämys. Jeesuksen herruus ei rajoittunutkaan vain israelilaisiin.

Kokonainen evankeliumi (37–43)

Sitten Pietari julisti koko evankeliumin. Corneliuksella oli siitä ennakkoonkin jonkin verran tietoa. Koska vain kokonainen evankeliumi riittää pelastamaan ihmisen, meidän on tarkattava, mitkä asiat Pietari sisällyttää pelastukseen välttämättömään Kristus–saarnaan:

- Evankeliumi on sanoma rauhasta Jeesuksessa Kristuksessa. (36)
- Jeesus on kaikkien Herra. (36)
- Johannes Kastaja raivasi tietä Jeesukselle saarnaamalla parannuksen kastetta. Siinä Vanhan testamentin lain vaatimukset tunnustettiin oikeiksi ja etsittiin anteeksiantamusta. (37)
- Pyhällä Hengellä voideltu todellinen ihminen Nasaretin Jeesus teki hyvää, paransi ja vapautti sielunvihollisen sitomat, koska Jumala oli hänen kanssaan. Jeesus on todellinen Jumala. (38)
 - Jeesuksen teot, kärsiminen ja ylösnousemus ovat historiallisia tapahtumia, joilla kaikilla on todistajansa. Apostolien erityistehtävä oli toimia ylösnousemuksen todistajina. (39,41)
- Jeesus naulittiin ristille. (39)
- Jeesus herätettiin kuolleista. (40)
- Kristus–saarna tapahtuu hänen käskystään ja hänen valtuutuksellaan. Siksi kuulijat ovat vastuussa kuulemastaan. (42)
- Jeesus on elävien ja kuolleitten tuomari. (42)
- Jeesus on Vanhan testamentin lupauksen täyttävä. (43)
 - Uskomalla Jeesukseen ihminen saa synnit anteeksi Jeesuksen olemuksen ja tekojen tähden eli hänen nimensä kautta. (43)

Jeesus on tuomari ja armahtaja myös tänään (42)

"Jumala on asettanut Jeesuksen elävien ja kuolleitten tuomariksi." (42)

Hänen tuomiovaltansa ei rajoitu kaukaiseen kuolemanjälkeisyyteen ja viimeiseen tuomioon, vaan hän on myös nyt, tänään tuomari. Hän on käytöksemme ja elämämme mitta, jonka edessä jokainen elämämme silmänräpäys on elettävä. Pietarin sanoma huipistui ihanaan evankeliumiin syntien anteeksiantamuksesta niille, jotka uskolla omistavat Jeesuksen ja hänen tekonsa. "Jokainen, joka uskoo häneen, saa hänen nimensä voimasta syntinsä anteeksi." (43)

Jakeet 42 ja 43 sisältävät sisällöllisen lähetyskäsken. Jokainen uskova on kutsuttu todistamaan ja jakamaan evankeliumia, mutta on erittäin tärkeää, että sitä jaetaan kokonaisuena. Meillä on helposti kiusaus jättää kertomatta ihmisille, että Jeesus on heidän Tuomarinsa sekä nyt että viimeisellä tuomiolla. Elleivät ihmiset tajua sitä, he eivät näe todellista tarvetta saada syntinsä anteeksi. Näin ollen syntien anteeksi-antamuksen ihana sanoma menee myös heiltä ohe eivätkä he saa Pyhää Henkeä. Siksi meidän ei pidä antaa Sielunviholliselle tilaisuutta tyypistä pelastuksen sanomaa. Hän nimittäin sallii kyllä puolinaisen evankeliumin julistusta, koska hän tietää, ettei siinä ole voimaa pelastaa ketään.

Pyhän Hengen aiheuttama keskeytys (44–46)

"Pietarin vielä puhuessa laskeutui Pyhä Henki kaikkiin, jotka olivat hänen sanojaan kuulemassa." (44)

Pyhä Henki ei antanut Pietarin jatkaa saarnaansa loppuun asti, koska hän oli jo julistanut pelastukseen tarvittavan koko evankeliumin. Hänen vielä puhuessaan Pyhä Henki vuodatettiin kokoontuneille ei-juutalaisille. He saivat saman ylistyksen lahjan kuin apostolit helluntaina. Kielilläpuhumisen armolahja on ensisijaisesti ylistystä varten.

"He kuulivat, kuinka nämä puhuivat kielillä ja ylistivät Jumalan suuruutta." (46) Sama hämmästyminen, joka oli vallannut Jerusalemin asukkaat helluntaina, valtasi nyt Pietarin mukana tulleet juutalaiskristityt.

Vapaa Henki

Nämä pakanat saivat Pyhän Hengen lahjan ennen kuin heitä oli kastettu ja ilman, että heidän päälleen olisi laskettu käsiä. Pyhä Henki osoitti jälleen, miten hän on toiminnassaan vapaa ja suvereeni. Hän päättää, miten ja milloin ja missä hän toimii.

Kukaan ei ole epäpuhdas (28)

Corneliuksen kodissa Pietarille lopultakin selvisi hänen näkemänsä näyn merkitys. Näyssähän erilaisia eläimiä oli laskettu hänen eteensä ja hänen oli käsketty syödä saastaisina pitämiään eläimiä.

"Jumala on kuitenkin osoittanut minulle, ettei ketään ihmistä saa pitää epäpuhtaana tai saastaisena." (28) Nyt hän tajusi, että kristityillä ei ole mitään oikeutta rodulliseen eikä uskonnolliseen ylpeyteen. Kuka oli se minä, jolla ei enää ollut oikeutta ylemmyyteen? Mies, joka oli syntymästään asti ollut ylpeä omasta miehisyydestään, juutalaisuudestaan, maastaan ja Jumalan lupauksista kansalleen. Mutta nyt Jumala osoitti Pietarille, että niin ei enää saanut olla. Hänellä ei ollut kristittyinä mitään oikeutta pitää itseään pakana Corneliusta parempana.

Sokeuttava hengellis-kansallinen ylpeys

Kristillisyyden ei oikeuta meitä kutsumaan ei-kristittyjä epäpuhtaiksi tai saastaisiksi. Olemmeko kristillisenä kirkkona todella ymmärtäneet tämän? Kuinka usein mieleemme lieneekään noussut, että Jumala on erityisellä tavalla valinnut meidät suomalaiset kristityt. Mutta se on lähetystyölle tuhoisaa, hirveää harhaoppia. Ei ole mitään korkeampia tai matalampia rotuja tai kansallisuuksia. Eivät juutalaiset, eivätkä suomalaiset ole mitään hengellistä erikoisluokkaa, jonka ulkopuolella ovat nuo muut tavalliset. Johtuneeko tuosta hengellis-kansallisesta ylpeydestä monen suomalaisten hengellisen työn tekijänkin kyvyttömyys nähdä kansamme todellista hengellistä

tilaa. Johtuuko samasta uskovien itsetyytyväisyys ja sokeus nähdä pelastuksesta osattomien hätää.

Lunastettu ihmiskunta

Miten väärä käsitys muista "tavallisista" tai "ulkopuolisista" on korjattavissa? Löytämällä tosiasia, että Jumalan silmissä kaikki ihmiset ovat täsmälleen samassa asemassa. Kristuksen ristin työn nojalla koko ihmiskunta on lunastettu. Uusi testamentti tekee selkeän eron pelastuksen ja lunastuksen välillä. Pelastus seuraa aina uskoa, lunastus on uskosta riippumaton. Jokaisen ihmisen hinta on maksettu Jumalan antamalla pyhällä uhrilla Golgatan ristillä. Jokainen ihminen on lunastettu, Kristuksen verellään maksama. Siksi ei ole ketään saastaista tai epäpuhdasta. Kristityn asenteesta kirjoittaa Paavali:

"Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi." (Gal. 3:28)

Nyt ymmärrän (34)

Pietarin sanat: *"Nyt minä totisesti käsitän..."* osoittavat, miten Pyhä Henki vie uskova yhä selkeämpään ja syvempään totuuden ymmärtämiseen. *"Jumala ei katso henkilöön."* Jumalan edessä jokaisen ihminen on samalla viivalla, Hän ei suosi ketään ohi toisten. *"Jokaisessa kansassa se, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, on hänelle otollinen."* Jumala on mitä läheisimmässä suhteessa jokaiseen, joka vaeltaa saamansa valon mukaan. Heitä ovat ihmiset, jotka pelkäävät häntä ja noudatavat hänen tahtoaan.

Tieto ei pelasta vaan usko Kristukseen

Apostoli ei tällä tarkoittanut, että ihminen olisi Jumalalle otollinen moraalinsa perusteella. Jumala on hänet puhdistanut. Jumala ottaa vastaan ihmissuvun sen kärsimyksensä perusteella, jonka Jeesus ristillä täytti ja joka on meille evankeliumissa julistettu. Kukaan ihminen ei pelastu sillä, että hän ymmärtää sovituspöytäkirjan. Hän ei kelpaa Jumalalle tietonsa tai ymmärryksensä vuoksi, vaan koska *"hän pelkää Jumalaa ja tekee vanhurskautta"*. (35) Pietari ei tällä opeta pelastusta lain kautta, vaan uskossa omistetun armon vaikutusta pelastuneessa. Usko ei ole vain pään tietoa, vaan vaikuttaa uuden suhteen Jumalaan ja uuden elämän. Ei-kristityn synti ei ole siinä, että hän ei usko siihen, mistä ei ole koskaan kuullut. Hänen syntinsä on siinä, että hän tukahduttaa vääräymmärryksensä sen totuuden, minkä hän tuntee.

Pyhä Henki toimii Kristus-saarnassa

Kun Pyhä Henki keskeytti Pietarin saarnan, se oli jo sisältänyt koko evankeliumin. Hän oli puhunut vain ja pelkästään Kristuksesta. Hän oli puhunut kuuliaisena Pyhän Hengen johdatukselle. Hänen tarkoituksensa lienee ollut syventää vielä sanomaansa, kun kuulijat saivat Pyhän Hengen.

Tänä aikana meidän suurena kiusauksenamme on puolustaa Kristusta ja selittää Kristusta, kun meidän tehtävämme on julistaa pelkkää Kristusta ja hänen työtään. Jos teemme niin, saamme myös odottaa, että Pyhä Henki julistuksemme kautta pelastaa ihmisiä ja vie heidät elävään Kristus-yhteyteen.

Jos ja kun julistamme koko evankeliumia, niin se kannattaa aina aloittaa julistamalla se omalle sielulle. Sen jälkeen kun olemme totuudessa kohdanneet omat syntimme ja ennakoasenteemme ja saaneet ne Jeesuksen veressä anteeksi, saatamme jou-

tua ihmettelemään, miten Jumala tekee ihmeellisiä tekoja evankeliumin sanan voimalla. Ihmisten elämä todella muuttuu. He saavat Pyhän Hengen ja Hänessä yhteyden Jeesuksen kautta Isään. Se saavat samalla sellaisen lahjavanhurskauden, joka kestää Jumalan kirkkauden edessä. He saavat niin läheisen suhteen maan ja taivaan Luojaan, että voivat kutsua Häntä Isäkseen.

Kaste Kristukseen

Pietari antoi käskyn kastaa Corneliuksen kotiin kokoontuneet ja Pyhän Hengen saaneet ihmiset. Kaste liittää meidät Kristuksen kuolemaan ja Hänen ylösnousemukseensa. Siinä pestään syntimme pois, koska Jeesuksen veri on ne sovittanut ja pääsemme osalliseksi ylösnousemuselämästä, jonka yli kuolemalla ei ole valtaa. Kaste kuuluu osaksi pelastusta, mutta Apostolien teot osoittaa, että ratkaisevaa ei ole se saadaanko se ennen vai jälkeen Pyhän Hengen tuloa sydämiimme. Usko ja kaste yhdessä pelastavat meidät Kristus-yhteyteen.

Sanoma ja julistaja

Kertomus osoittaa selkeästi, että sekä pelastuksen etsijä kuin pelastussanomien julistaja tarvitsevat Jumalan johdatuksen, jotta he voisivat kohdata toisensa. Siksi meidän, jotka jo tunnemme Herran tuleen olla herkkiä Pyhän Hengen vaikuttamalle taakalle toisten ihmisten pelastumisesta ja olla valmiita menemään niiden luo, joiden sydämet Herra on avaamassa evankeliumille. Vastaavasti sanan kuulijan pitää suostua ottamaan kuulemansa sana vastaan avoimella sydämellä. Etsijän on myös hakeuduttava sinne, missä Jumalan sana julistetaan. Siihen hänkin tarvitsee Jumalan vetävää työtä ja suostumista johdatettavaksi. Ihminen nimittäin torjuu evankeliumin torjuessaan sen julistajan.

Yksin armosta - Noriko Hamazakin todistus

Vuonna 1964 pidettiin Tokion ensimmäiset olympialaiset. Markkinat huusivat silloin, että ne pitää katsoa väreissä. Niin meilläkin siirryttiin mustavalkotelevisiosta väritelevisioon.

Äitini kuoli, kun olin 18 vuotta vanha lukion kolmannella luokalla. Äitini sairastumiseen asti terveet vanhempani olivat antaneet minulle taloudellisen ja henkisen tuen. Eikä mieleeni kään ollut nousta ajatusta, että joutuisin näkemään vanhempani vanhenevan. Ajatus kuolemasta ei ollut vähäkään tullut edes mieleeni. Mutta kuuden kuukauden ajan taisteltuaan sairautta vastaan äitini menehtyi. Laihaksi kuihtuneen äitini kuoleman jälkeen isäni selitti: ”Äidillä oli syöpä, joka oli levinnyt niin laajalle, ettei leikkausta voitu enää tehdä.” Isä oli pitänyt asian yksin sydämellään samalla, kun oli huolehtinut meistä sisaruksista. Koin syvää yksinäisyyttä ja turhuuden tunnetta. Äidin tukahtunut kutsu ”Noriko...” jäi häneltä kuulemani viimeiseksi sanaksi. Hänen kuvaansa katsellessa kyynelvet virtasivat poskillani. Kun tätini mainitsi äitini nimen, aloin itkeä. Kun kysyin tädiltä ja sedältäni, mitä kuolemassa tapahtuu, he vastasivat: ”Kuolema on loppu. Päästään esi-isien joukkoon.” Kun kysyin, missä sielu on, he vastasivat: ”Siitä on tullut buddha ja se asuu kotialttarilla.” Isäni ei sanonut mitään.

Tätini oli varsin varakas. Hänen kodissaan oli 70 neliön kokoinen sali ja siinä hän piti kokouksia, koska hän oli ”Kasvun talo” nimisen uususkonnon opettaja. Sitä hän on yhä nytkin vuonna 1989. Äitini eläessä hän selitti minulle: ”Noriko, kaikki ihmiset ovat Jumalan lapsia, valon lapsia. Ei ihmisessä ole syntiä. Se on pelkkää varjoa. Sairauskin on vain varjo. Jos polkee varjoa, ei se tee kipeää eikä edes kutita, ei se ole mitään todellista. Se vai näyttää sairaudelta. Syntikin vain näyttää synniltä. Riittää, kun uskoo, niin varjot katoavat...”

Äitini vielä eläessä tätini kehotti minua innokkaasti uskomaan niin ja osallistumaan koulutuskokouksiin. Lisäksi hän toi minulle lukuisia uskonnon johtohahmojen kirjoittamia kirjoja luettavakseni.

Mutta eikö äitini ihan oikeasi kuollut? Sairaus oli syöpä eikä mikään varjo. Kun en tiennyt äidin sairauden laatua, masensin häntä kamalilla puheillani. Kun muilla meni hyvin, kadehdin heitä. Kun taas toisille kävi huonosti, huokaisin helpotuksesta: ”Hyvä, kun ei sattunut minulle.” Sisimpäni pimeys ja sieltä nouseva petollisuus osoittivat, etten ollut mikään Jumalan lapsi, niin kuin tätini väitti. Vaikka hän väitti, ettei ihmisessä ole syntiä, sydämeni oli pahuutta täynnä. Enkä löytänyt mitään ratkaisua siihen.

Toisaalta lapseton tätini oli minua kohtaan hyvä ja lempeä. Mutta hänen opetuksensa ”Kasvun talon” opeista synnyttivät minussa vain epäilyjä ja hämmennystä.

Isäni oli syntynyt 1900 luvun alussa ja oli hyvin uskonnollinen. Hän antoi rahallisen tukensa kaikkiin alueen uskonnollisten juhlien järjestämiseen. Kun hän keitti riisin valmiiksi, hän vei aina ensiksi kupillisen buddhalaiselle kotialttarille uhriksi. Aamuisin hän pani sille vihreää teetä, hedelmiä ja keksejä. Etteivät sillä olevat kukat kuihtuisi, hän vaihtoi aina veden ja sytytti kynttilät ja poltti suitsukkeita. Joka aamu ja ilta hän kädet yhteen liitettynä rukoili alttarin edessä. Suvun edesmenneiden kuolinpäivinä hän joka vuosi kävi heidän haudoillaan. Minä olin kaikessa tässä hänen mukanaan.

Silti sydämeni vaipui yhä syvempään masennukseen. Puhuin kamalia sanoja sairaalle äidilleni, enkä nyt hänen kuoltuaan tiennyt, miten olisin voinut saada sitä anteeksi.

Niin sitten vartuin aikuiseksi ja pääsin töihin erään pankin Onomichin kaupungissa sijaitsevaan sivukonttoriin. Siinä työskenteli 32 henkeä ja toisin kuin nykyinen pankkimailma tyyli oli varsin komeaa ja työ aktiivista. Mutta kun sitten palasin töistä illalla ja olin yksin, minusta tuntui, että olin vain klovni. Sydämeni oli tyhjyyttä täynnä.

Isäni ei mennyt uusiin naimisiin. Hän kertoi tädilleni, että se olisi ollut lasten kannalta surkea ratkaisu. Hän istui aina jalat tiukasti yhdessä japanilaiseen kunnioittavaan tapaan, koska en nähnyt häntä jalat ristissä.

Sitten tutustuin Hamazakiin ja avioiduimme. Meille syntyi yksi poika. Kun hän täytti neljä vuotta, oli aika panna hänet lastentarhaan. Olin ajatellut panna hänet läheiseen yksityiseen lastentarhaan, mutta kun eräs luokkatoverini moneen kertaan suositteli minulle Daavid lastentarhaa, asia eteni siihen suuntaan. Niin sitten lähdin ystäväni kanssa tapaamaan ensi kertaa pastori Oonumaa ja hänen vaimoan. Silloin heti tajusin, miksi luokkatoverini oli suosittelut heitä minulle. Kohtasin pariskunnan rauhallisen luonteen ja heidän suurenmoisen hymyilevän olemuksensa. Ulkoisesti he eivät olleet erilaisia, mutta heidä sisältää loisti jotain.

He olivat noin 50 ikäinen pariskunta, jolla ei ollut omia lapsia, mutta he kohtelivat jokaista lastentarhan lasta kuin ominaan. He esittelivät tarhan 17 lasta ja 4 ohjaajaa. Se oli täysin varustettu kristillinen lastentarha. Siksi jokainen lapsi sai siellä osakseen rakkautta.

Rouva Junko oli käynyt Kunitachin musiikkiyliopiston ja ehdotti, että perustaisimme äitikuoron ja pyysi minua mukaan. Kieltäydyin kertomalla, että minulla on niin korkea ääni, että se aiheuttaisi muille harmia. Mutta lopulta hän sai meidät taivutetuksi ja aloimme seitsemän hengen äitikuoron. Kokoonnuimme kerran viikossa juttelemaan ja harjoittelemaan. Ensi

kertaa tutustuin silloin virsiin ja hengellisiin lauluihin. Niitä laulaessa sydän jotenkin rauhoittui. Ainoalle pojallamme tarhassa opetettiin Jeesuksesta. Minäkin halusin osallistua jumalanpalveluksiin ja kutsuin erään ystävänikin mukaan. Mutta en ymmärtänyt sen sisältöä ja kaikkein vähiten pastori Oonuman saarnaa.

Sitten eräs toinen ystäväni tuli käymään monien vuosien jälkeen. Hän oli Jehovan-todistaja, joka kierteli poikaamme vuotta vanhemman poikansa kanssa ovelta ovelle. Hän halusi estää minua käymästä kirkossa ja lähettämästä poikaani lastentarhaan. Hän väitti, että Raamatun mukaan lasta pitää kasvattaa kotona siihen asti, kun hän tulee oppivelvollisuuskään. Tosi-asiaassa hän ei ollut pannut kertaakaan omaa poikaansa lastentarhaan, koska ajatteli, ettei se ole tarpeen. Kerroin, että olin käynyt kirkossa, mutten ollut ymmärtänyt mitään. Hänen ja minun poikani leikkivät mielellään keskenään ja minulla oli hyvin aikaa, ystävä kutsui minut opiskelemaan yhdessä Raamattua. Erään opintopiirin jälkeen hän kertoi: ”Päämajamme on Amerikassa. Siellä tarkistetaan kaikki mahdolliset virheelliset tulkinnat. Siellä ei jätetä yhtään virhettä korjaamatta ja siellä pidetään tiukasti kiinni siitä ajatuksesta.” Hän selitti, että kaiken aikaa siellä ollaan menossa oikeaan suuntaan. Mutta se oli minusta epäilyttävää.

Eihän todellinen totuus voi noin vain muuttua. Jotain on pielessä, jos tehdään jatkuvia muutoksia oppiin. Hakiessani poikaani lastentarhasta pastorin vaimolla oli aikaa ja kysyin häneltä asiaa. Hän vastasi hymyillen vain yhdellä lauseella: ”Me uskomme kristinuskossa Jeesukseen. Se tulee kaukaa menneisyydestä asti. Jehovan-todistajat ovat niitä, joita Jeesus sanoi aikojen lopussa ilmestyvän, niitä jotka väittävät tulevansa Jeesuksen nimessä.” Vaikka en tiennyt mitä rouva tarkoitti, ymmärsin, ettei hän ajatellut hyvää Jehovan-todistajista. Kun lisäksi itsekään en Jehovan-todistajaystävästäni havainnut iloisuutta tai loistetta, pikku hiljaa etäännyin hänestä.

Vuoden 1978 elokuussa mieheni sai siirron Tokushimaan. Kun tieltä näkyi risti, sanoin miehelleni: ”Tuolla on kirkko, haluaisin mennä sinne.” Sain häneltä luvan ja niin sitten syksyllä rohkaisin mieleni ja avasin ensi kertaa Itä-Tokushiman luterilaisen kristillisen kirkon oven. Oli sateinen päivä. Vaikka en tiennyt mitään luterilaisuudesta, kohtasin lämpimästi hymyilevät lähetystyöntekijät. Mielessäni heidän kasvonsa toivat mieleeni pastori Oonuman kasvot. Osallistuin mahdollisuuksieni mukaan seurakunnan kaikkiin kokouksiin myös kokkikerhoon, raamattupiiriin ja pyhäkouluun. Seurakunnassa ei ollut vielä muita jäseniä kuin yksi aikuinen lapsensa kanssa. Raamattuopetuksessa meitä oli kaikkiaan vain kolme tai neljä. Paluumatkalla polkupyörällä ajaessani ajattelin, miten oli vahinko, että vain kolme neljä henkeä sai seurata niin suurenmoista opetusta. Jeesus tuli minua varten... Lähetin antaman Raamatun opetuksessa löysin vastauksen kaikkiin kysymyksiin, joihin jo vuosia olin etsinyt ratkaisua. Vain Raamattu, pelkkä usko, yksin armosta, siinä armossa löysin vastauksen: *Jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Vanha on kadonnut, uusi on tullut tilalle!* (2. Kor. 5:17) Sydämeni täytti kiitollisuus ja ilo. Kolmen vuoden Raamattuopetus johti minut tajuamaan, että niin hän se on, tämä se on ja vain tämä. Sai uskossa omistaa Jeesuksen omaksi Herrakseni, jonka kanssa saan vaeltaa.

Mieheni oli perinteisen perheen vanhin poika enkä kertonut hänen vanhemmilleen, veljilleen enkä tädilleen, että ajattelin ottaa vastaan kasteen ja lähteä vaeltamaan uskossa. Mutta juuri sitä miettiessäni ainoalle pojalleni, joka oli silloin kansakoulun kolmannella luokalla, tapahtui kauhea liikenneonnettomuus 6.6.1981 klo 13.

Keskussairaalan lääkäri totesi, että ei ollut varmuutta siitä selviäisikö poika leikkauksesta huolimatta. Itkin ja vetosin lääkäriin: ”Auttakaa, hän on minun ainoa poikani!” Välittömästi

sinä päivänä suoritettiin kriittinen leikkaus, jossa avattiin aivokoppa keskeltä päätä. Huusin sydämessäni: ”Voi, Herra miksi, miksi näin tapahtui?” ”En ymmärrä tätä.” ”Mutta sinä, joka herätit eloon kuolleitakin, pyydän, osoita Tomohironkin kohdalla ihmeelliset tekosi. Rukoilen heittäen koko elämäni sinun varaasi.”

Pitkän, pitkän leikkauksen ajan anoin Herralta apua Tomohirolle, niin että hän vielä kykenisi viettämään normaalia elämää. Kesken rukousteni yllättäen sydämelleni nousi Jumalan sana:

”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa.” (Joh. 3:16)
”Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta.” (Joh. 15:13) Siihen asti olin ymmärtänyt näiden sanojen merkityksen pelkästään älyllisesti. Nyt tajusin, miten sana aukeni sydämelleni: Isän Jumalan rakkaus, Jumalan Pojan rakkaus ylittää kaiken inhimillisen ymmärryksen. Raamattu johti edelleen ajatuksiani: *”Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan!”* (Room. 8:32) Tulin täysin vakuuttuneeksi: ”Niin se on, Herra auttaa. Herran käsi johtaa leikkausta suorittavan lääkärin kättä.”

Leikkauksen jälkeen teho-osastolla Tomohiro avasi ensi kertaa silmänsä toisen päivän iltana ja sanoi: ”Äiti anna anteeksi!” Hän puhui aivan normaalisti. Kyyneleeni valuivat. Vähän myöhemmin hän sanoi: ”Äiti, minulla on pissahätä.” Kiitin Herraa, että pojallani oli tunto tallella. Vaikka kuinka pyyhin silmiäni, kyyneleeni eivät loppuneet. Tomohiro kysyi: ”Mikä sinun on, äiti.” Mutta kyyneleeni eivät vain kuivuneet. Päätin, että kun poikani pääsee sairaalasta, otan kasteen yhdessä hänen kanssaan, enkä kysy lupaa keneltäkään.

Hänellä oli kallonmurtuma ja aivoverenvuoto sekä lonkkaluun murtuma. Hätäleikkauksen tulos oli hyvä. Kun ensimmäisessä tarkastuksessa sen jälkeen aivokirurgi kertoi, ettei aivoissa ei ollut vammaa, iloitsin sydämestäni, että Herra oli kuullut minun syntisen naisen rukouksen.

Muutamia viikkoja myöhemmin suoritettiin lonkkaluun leikkaus. Lonkkaluun lautanen oli noussut ylös. Siksi leikkaus oli sen suorittaneen ortopedin mukaan toiseksi vaikein, mitä keskussairaalassa oli koskaan suoritettu. Kummastakaan leikkauksesta ei jäänyt mitään jälkivaivoja, poikani parani täydellisesti. Kiitin siitä Herraa, joka oli vetänyt minut yhä lähemmäksi itseään.

Kun poika oli päässyt kotiin sairaalasta, kerroin miehelleni, että otamme kasteen. Hän ei pannut vastaan. Joulukuun 27. päivä 1981 sain poikani kanssa kasteen kiitollisuuden kyyneliä vuodattaen. Nyt (1989) poikani käy lukiota, joka sijaitsee kotimme lähellä. Hiljattain hänet konfirmoitiin, mistä olen syvästi kiitollinen.

Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien viedä itseänne harhaan. On hyvä, että sydän saa vahvistusta armosta eikä ruokasäädöksistä, joiden noudattajat eivät ole hyötyneet niistä mitään. (Hepr. 13:9) Aamen.

Entä sinä?

Onko Herra Jeesus jo saanut avata sinun sydämesi evankeliumin sanalle? Ellei, avaa sydämesi tuolle yksinkertaiselle viestille Jeesuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta sinun pelastukseksi! Asetu Jumala sanan alle sen puhuteltavaksi! Mutta jos nouset sen yläpuolelle, se ei saa aikaan pelastuksen ihmettä elämässäsi.

Jos tunnet jo Herran, sinulta kysytään: ”Kuka olisi se ihminen, jolle sinun pitäisi tänään viedä hyvä sanoma Vapahtajasta?” Herra haluaa johdattaa sinut nimen omaan niiden luo, joilla on avoin sydän ottaa sana vastaan.